

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **T. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Kratochvílem, advokátem, se sídlem Praha 2, Belgická 38, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 7. 2005, č. j. 60 Az 189/2004 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Jaroslavu Kratochvílovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 7. 2005, č. j. 60 Az 189/2004 – 17, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2004, č. j. OAM-2839/VL-10-08-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v Ostravě dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba ze dne 18. 10. 2004 není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu pro jeho nezákonnost a vyjmenoval ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších

předpisů, která byla v průběhu správního řízení porušena. Dále uvedl, že má v zemi svého původu problémy s věřiteli, jejichž jednání policie toleruje, a odkázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou v Ženevě v lednu 1992. Stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a navrhl, aby bylo rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 9. 2005, č. j. 60 Az 189/2004 – 30, ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Jaroslava Kratochvíla, advokáta. Krajský soud zároveň vyzval zástupce stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 15. 8. 2005 o rozsah napadení rozsudku krajského soudu a o důvody kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Současně stěžovatele poučil o tom, že pokud nebude podání stěžovatele ve stanovené lhůtě doplněno o konkrétní důvody kasační stížnosti a rozsah napadení rozsudku, může být řízení o kasační stížnosti podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuto. Uvedené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 27. 9. 2005 a zástupci stěžovatele dne 26. 9. 2005.

Protože zástupce stěžovatele na výzvu soudu ve lhůtě soudem stanovené nereagoval, předložil Krajský soud v Ostravě spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Podáním ze dne 12. 1. 2006 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 20. 1. 2006 zástupce stěžovatele soudu sdělil, že se mu nepodařilo navázat kontakt se stěžovatelem, a proto není schopen doplnit podání stěžovatele ze dne 15. 8. 2005.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy zástupce stěžovatele není objektivně schopen doplnit kasační stížnost ve smyslu výzvy krajského soudu, kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelem zůstává neurčitá a nekonkrétní. V textu kasační stížnosti stěžovatel neuvádí, v jakém rozsahu stěžovatel napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 7. 2005, č. j. 60 Az 189/2004 – 17, ani žádný z důvodů kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. jaká pochybení krajskému soudu vytýká.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40).

Tak tomu je v posuzované věci, kdy stěžovatel napadl nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, uvedl pouze výčet porušených ustanovení správního řádu a s odkazem na Příručku pro uprchlíky zdůraznil, že má v zemi původu problémy se svými věřiteli, aniž uvedl rozsah a důvody napadení rozsudku krajského soudu. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady stěžovatel v zákonné lhůtě neodstranil, přestože je zastoupen advokátem. Soudem ustanovenému zástupci stěžovatel neposkytl potřebnou součinnost k tomu, aby mohl kasační stížnost doplnit. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Jaroslavu Kratochvílovi, advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 9. 2005, č. j. 60 Az 189/2004 – 30, byla stanovena za jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) téže vyhlášky] a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 1075 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Zástupce stěžovatele podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 20. 1. 2006 požádal soud, aby jej zprostil ustanovení, neboť se mu opakovaně nepodařilo navázat kontakt se stěžovatelem a není schopen podání stěžovatele doplnit. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že podobné problémy při kontaktování stěžovatele by pravděpodobně vznikly jakémukoliv ustanovenému zástupci, proto by bylo neúčelné ustanovit stěžovateli jiného zástupce. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod pro zproštění ustanovení

zástupce stěžovatele a vzhledem k tomu, že věc byla způsobilá k vydání rozhodnutí, o předmětné žádosti soud již nerozhodoval.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu